

A romantic close-up of a couple about to kiss. The woman on the left has long brown hair and is wearing a black top and a silver cross necklace. The man on the right has a beard and is wearing a white shirt. They are both looking down and smiling slightly. The background is a soft, out-of-focus green.

OMYL

MAGDALÉNA HORÁKOVÁ

OMYL

Magdaléna Horáková

1. KAPITOLA

Několikrát za sebou prudce zmáčknu tlačítko na přivolání výtahu. Netrpělivě přešlápnu z nohy na nohu a zatnu zuby. Čekám třicet vteřin, pak minutu, dvě, tři, ale pořád se nic neděje. Tiše a neslušně zakleju. Mobil mi v kabelce zběsile vyzvání. Nehodlám se ovšem zdržovat jeho hledáním. Už tak mám víc jak půlhodinové zpoždění.

Znovu zkusím přivolat výtah, ale když se ani tentokrát nedočkám, zamířím ke schodům. Dolů doslova běžím, div se v lodičkách na vysokém podpatku nepřerazím. Ve vestibulu vrazím do studentky, která sem chodí dvakrát týdně vytírat podlahu. Vlasy jí hrají všemi barvami duhy, v nose se jí blyští dva stříbrné kroužky a další tři zdobí její obočí, na sobě má vždycky vytahané triko a seprané džinsy, mop drží ve svých potetovaných rukou značně štítivě a pokaždé se tváří naprosto netečně. Tentokrát se však povážlivě zakymácí a vykulí na mě své výrazně nalíčené oči.

„Pardon,“ houknu, aniž bych se zastavila.

Slečna zamrká svými umělými řasami a něco zamručí. Sice jí nerozumím, ale soudě dle jejího výrazu to nebylo nic lichotivého. Ignoruju to stejně jako svůj stále vyzvánějící mobil. Mávnou na pozdrav recepčnímu, který čte ohmataný román od Stephena Kinga, a vyběhnu na rušnou ulici. Ani tam nezpomalím. Prodírám se mezi ostatními spěchajícími lidmi a nohy v lodičkách mě při takovém množství pohybu začínají pekelně bolet.

Když se konečně vřítím do kavárny, kde mám sraz se svou nejlepší kamarádkou, v plicích mě pálí, jako bych právě zaběhla maraton, a chodidla mám úplně znecitlivělá. I tak zamířím rychlým krokem rovnou k Jessice, která způsobně sedí u zadního stolu a usrkává červené víno z velké elegantní sklenice.

„Promiň,“ hlesnu a prudce oddechuju. „Zdržela jsem se...“

„Nech mě hádat,“ přeruší mě jízlivě. „V práci?“

„Ano!“ Svezu se na židli naproti ní.

„Jak moc naléhavé to bylo tentokrát?“

„Moc ne. Spíš jsem se tak nějak zapomněla u jednoho celkem zajímavého článku, který musím pozítří odevzdat.“

Jess si posměšně odfrkne. „Ty to vážně moc prožíváš.“

„Nepřeháněj! Prostě mě jen moje práce baví.“

Pozice redaktorky byl můj dávný sen. Splnil se mi prakticky hned na vysoké, kdy jsem se jako stážistka dostala do redakce jednoho z nejprodávanějších časopisů pro ženy v New Yorku. Když mi tam po promoci nabídli trvalé místo, neváhala jsem ani vteřinu.

„Zlatíčko, tohle není o tom, že by tě tvá práce *prostě jen bavila*. Ty jí doslova žiješ.“

„A to je špatně?“

„Pokud kvůli tomu pravidelně zazdíváš svůj soukromý život, tak ano.“

K našemu stolu přicupitá číšnice, aby se zeptala, co si dám. Zálibně si prohlédnu sklenici vína, kterou třímá v ruce Jessica. Objednám si však pouze vanilkové latte s extra pěnou a perlivou vodu s citrónem.

„Já přece svůj soukromý život nezazdívám,“ ohradím se dotčeně, když servírka odklusá splnit mé přání.

„Že ne?“

„Ne!“

„Fajn, tak mi teda řekni, kdy jsi naposled viděla své rodiče.“

„Ti bydlí moc daleko na to, abych k nim jezdila každý týden. Navíc mi bohatě stačí vidět svou matku o Vánocích a na tátovy narozeniny. I za těch pár dnů jí mám dost na několik měsíců dopředu.“

„Dobře, tak jinak. Jak často si někam vyjdeš s přáteli?“

„S tebou něco podnikám každou chvíli...“

„A s někým jiným než se mnou?“

Mlčím, což je sama o sobě dost výstižná odpověď. Pravdou je, že kromě Jess vlastně moc jiných přátel nemám. Rozhodně ne takových, se kterými bych chtěla pravidelně trávit čas. Nejsem ten typ kamarádky, která společně se svou partou jezdí v létě kempovat, v zimě na horskou chatu a na Den díkuvzdání pro ně vaří obrovskou večeři.

„Jak je to dlouho, cos s někým byla na rande?“ pokračuje Jess neúprosně, když je jí jasné, že se k předchozí otázce nehodlám nijak vyjadřovat.

„Zase tak dávno to není.“

„Jsou to skoro tři měsíce, Ellie. Čtvrt roku. Takže to docela dávno je.“

„Ale...“

Jess mě gestem umlčí. „Jak je to dlouho, co ses opravdu pokusila navázat nějaký vztah?“

„Dávno,“ hlesnu sotva slyšitelně. Kousnu se zevnitř do tváře a v hlavně začnu rekapitulovat všechny své dosavadní úspěchy.

Nebo spíš neúspěchy...

Můj poslední vážný vztah ztroskotal po pěti letech. Dodnes nechápu, jak se to vlastně stalo. Jedna malá neshoda tehdy spustila řetězovou reakci, která nakonec vyústila v definitivní konec všeho.

Mason byl moje první velká láska. A vlastně taky jediná velká láska. Ale ať jsem ho milovala sebevíc, prostě jsme spolu nedokázali vydržet.

Když ode mě odešel, zlomilo mi to srdce. Přestože jsem už dlouho tušila, že to přijde, vzpamatovala jsem se z toho několik měsíců. Ačkoliv od té doby uplynuly už čtyři roky, občas se mi po něm ještě trochu zasteskne. Nedá se však říct, že bych za něj stále ještě truchlila. Alespoň ne tak, aby mi to bránilo navázat nový vztah. Spíš jsem prostě neměla štěstí na někoho, kdo by v mém životě zaujal jeho místo.

„Fajn, máš pravdu. Opravdu svůj osobní život trochu zanedbávám,“ uznám a Jessica se na mě vítězně zazubí.

„Měla bys to velmi rychle změnit, než ve své kanceláři necháš nejlepší roky svého života.“

Potlačí úšklebek. Naštěstí k nám v tu chvíli přitancí servírka s mou objednávkou a já se tak vyhnu odpovědi. Přehnaně pečlivě míchám kávu a horečně přemýšlím, jak z tohoto rozhovoru elegantně vybruslit.

„Co ten tvůj frajer z Tinderu?“ vypálí najednou Jess a mně je rázem jasné, že tak jednoduché to nebude.

„Který? David?“

„Jistě. Nebo jich je snad víc?“

„Ještě to tak,“ uteče mi.

„Upřímně, zlato, jsi jediná, která se přihlásila na seznamku a od té doby si dopisuje jen s jedním jediným chlapem.“

„Neměla jsem potřebu shánět jich víc.“

A ani se mi nechce se do něčeho takového pouštět. To však nahlas nepřiznám ani své nejlepší kamarádce.

„Kdy se s ním konečně sejdeš?“

„Nevím.“

„Ale no tak. Píšeš si s ním už,“ zamyslí se. „Jak je to vlastně dlouho?“

„Asi šest týdnů.“

„Pak máš nejvyšší čas!“ poučí mě. „Vlastně ten nejvyšší čas byl už asi tak před třemi týdny.“

Sáhnu po vysoké sklenici a usrknu své latte. Vím, že v tomhle ohledu má pravdu. Ostatně, přesně tohle mi tvrdí i David. Sám mi osobní setkání navrhoval už několikrát. Vlastně tohle téma poslední dobou nadhazuje téměř každý druhý den.

Já tohle přesvědčení ovšem nesdílím. Mám ráda Davida, kterého jsem poznala online, a bojím se, že naživo bude úplně jiný. Navíc se mi líbí ten pocit platonické lásky k někomu, kdo je svým způsobem stále trochu tajemný. Kdybychom se setkali, mohla bych z něj být

zklamaná, což by mi vzalo tu malou naději, že právě on je možná mojí spřízněnou duší.

„Moc se mi do toho nechce,“ přiznám.

„Proč ne?“

Pokrčím rameny. Někomu, jako je Jessica, se mé důvody vysvětlují velmi těžce.

„Bože, Ellie!“ zaúpí. „Jestli velmi brzy nezměníš svůj přístup, zestárneš a umřeš sama!“

„Řekla bych, že do stáří a snad i smrti mám ještě hodně daleko,“ protestuju.

„Ale mladší už taky nebudeš! Už budeš jen pomalu stárnout a společně s tím zmizí i tvoje krása a šarm. Objeví se první vrásky, chvíli na to najdeš první šedivý vlas, pak se ti svěsí tváře, kůže pod bradou a nakonec i prsa. Kolem břicha, boků a zadku se ti začne vytvářet tuková pneumatika, které už se nikdy nedokáže úplně zbavit...“

„Dost!“ zarazím ji. „Přestaň s těmi katastrofickými vyhlídkami.“

„Pouze se tě snažím připravit na to, co tě čeká. Tomuhle se prostě nevyhne nikdo. Ani ty nebudeš výjimka. Takže si koukej najít chlapa dřív, než se to stane!“

Zhluboka si povzdechnu. Možná jsem si měla dát taky víno. Mám pocit, že na takové rozhovory pouhá káva nestačí.

„Samota lidem prostě neprospívá. Jsou stvoření k tomu, aby žili v páru.“

„Vždyť ty taky žiješ sama,“ opáčím.

„Možná už dlouho nebudu,“ pronese tajuplně.

Překvapeně na ni zamrámám.

„Co tak koukáš? Mám nový objev a vypadá to velmi slibně.“

„Koho?“

„Pamatuješ si toho architekta, co bráchovi předělával byt? Nedávno jsem na něj znovu narazila v pekárně, kam si občas o polední pauze chodím pro svačinu. Slovo dalo slovo, šli jsme spolu na večeri, pak na druhou... No a teď spolu tak nějak chodíme.“

„Mohla ses pochlubit dřív,“ prsknu vyčítavě.

„Nechtěla jsem to hned v úvodu zakřiknout. Thomas se mi fakt líbí. Je hezký, milý, pozorný, inteligentní, a navíc má slušně placenou práci se skvělými vyhlídkami do budoucnosti. Přesně někoho takového jsem už dlouhou hledala.“

„Tak to je skvělé!“ Trochu nuceně se usměju. Nejsem si však jistá, jestli to vypadá tak upřímně, jak bych si přála.

Jess našťestí mou strojenost nepostřehne. Pustí se do rozsáhlého vyprávění všech okamžiků, které doposud se svým zázračným Thomasem zažila, a mého výrazu si vůbec nevšímá. Úplně však zapomene na naše předchozí téma, za což jsem nesmírně vděčná, takže ji nepřeruším, ani když mi začne líčit vášnivý sex na Tomově kuchyňské lince. Oči jí po celou dobu září zamilovaností a rázem vypadá naprosto šťastná.

Moc jí to přeju!

Samozřejmě že jí to přeju! Vždyť je to moje nejlepší kamarádka.

Ale taky jí trochu závidím...

Radši bych si ovšem ukousla a spolkla jazyk, než abych to otevřeně přiznala.

Rozloučíme se po víc jak dvou hodinách. Zatímco Jessica běží rovnou k Tomovi, který dneska údajně vaří italskou večeři o třech chodech, já zamírím do svého bytu.

Prázdného bytu...

Společnost mi tam bude dělat pouze tlumený ruch z ulice, který mi dovnitř proniká špatně těsnícími okny. Pokud budu chtít nějakou jinou společnost, budu se muset přihlásit na Tinder a vyměnit si pár slov s Davidem. Nebo si objednat pizzu a zapovídat se s kurýrem, který ji přiveze. Pokud to teda nebude takový protiva jako posledně.

Vyjdu na rušnou ulici a mávnu na projíždějící taxík. Zatímco nastupuju, opět se mi vybaví Jessičina slova. Leží mi v hlavě celý zbytek večera a tíží mě jako obrovský balvan.

Proč, sakra, ze své mysli nedokážu vypudit představu, jak pomalu stárnu, tloustnu a šedivím, zatímco se po mém bytě místo dětí a následně vnoučat prohání šest koček?!

2. KAPITOLA

„Jaký jsi měla den, krásko?“

Zpráva, která mi na displeji vyskočí, sotva se připojím na Tinder, mi na tváři vykouzlí široký úsměv. Popravdě jsem se na ni těšila celý den. David jako obvykle nezklamal.

„Hektický. Dneska byl poslední termín pro definitivní odevzdání článků do dalšího čísla, takže jsem si docela mákla, abych všechno stihla. Jaký byl tvůj den?“ odpovím a pohodlně se uvelebím na gauči, abych si naši pravidelnou večerní konverzaci řádně vychutnala.

„Náročný. Nějaký zazobanec dnes do servisu nechal přitáhnout své Volvo. Nebo spíš to, co z něj zbylo. Čekal, že z té haldy šrotu, o kterou se zasloužil jeho synáček, protože sedl za volant sjetý jak pneumatika, uděláme zase výstavní auto.“

„To zní jako dost nepříjemný zákazník.“

„Dost nepříjemný je slabé slovo. Nedokázal pochopit, že taková rozsáhlá oprava zabere týdny, možná i měsíce. Hodinu tam po nás řval, mával svou naditou peněženkou a argumentoval tím, že on nám platí, tak ať koukáme rychle makat. Nesnáším lidi, jako je on.“

„Úplně ti rozumím!“

Přesně tohle je ten důvod, proč jsem nikdy nechtěla pracovat s lidmi. Sice nejsem úplně introvertní a komunikace mi ve většině případů nedělá problém, ale každou chvíli se dohadovat s jedinci, kteří si myslí, že jim patří svět, bych opravdu nezvládla.

David to taky velmi dobře ví. Není tedy třeba, abych mu vypisovala další podrobnosti.

„Už dlouho se mi tak neulevilo, když jsem konečně přišel domů. Ani mi výjimečně nevadí, že jsem tu sám. Dnes mi ten jindy depresivní klid vyhovuje. Objednám si činu, dám si k ní pivo, natáhnu se na gauč a budu koukat na Netflix.“

„Mám velmi podobný plán. Jen to pivo vynechám.“ Sdělím mu. Úmyslně zamlčím informaci, že první ale hodlám dočíst článek, který mi v mailové poště přistál, zrovna když jsem dnes odešla z kanceláře, a já ho prostě nemůžu nechat na zítřek, ačkoliv je určený až do dalšího čísla, na jehož přípravu budu mít ještě dva týdny.

„Vyměníš pivo za víno?“ odhaduje David.

Musím se pousmát nad tím, jak dobře mě zná. *„Možná...“*

„A když už jsme u těch plánů... Máš nějaké na víkend, krásko?“

Úsměv na rtech mi zamrzne. Tuším, kam tím míří, a v duchu začnu panikařit. Dlaně se mi začnou lehce potit a třást.

Samozřejmě nemám vůbec žádné plány. Stejně jako jsem je neměla minulý ani předminulý víkend. A stejně jako je nejspíš nebudu mít ani ten další víkend. Pokud nebude chtít Jess podniknout něco společně, budu celé dva dny trčet sama v bytě. V sobotu ráno možná vyrazím na snídani do své oblíbené kavárny, kde dělají ty nejlepší vaflé na světě, následně vyrazím do obchodního centra a večer si zajdu do kina, ale jinak bude mým jediným programem práce, televize, jídlo a kniha.

To však Davidovi otevřeně přiznat nemůžu.

Ne když vím, že na mě zase hodlá naléhat, abychom se konečně sešli.

„Asi pojedu za rodiči. Neviděla jsem je už celou věčnost.“

„Myslel jsem, že nevidět své rodiče celou věčnost je něco, co ti vyhovuje.“

Sakra! Teď mě dostal...

„To sice ano, ale nemůžu je zase úplně zanedbávat.“

„Ale ten další víkend k nim znovu nepojeďš, že ne?“

Ztrápeně si povzdechnu. Už mi pomalu začínají docházet výmluvy.

„To sice ne, ale nejsem si jistá, jestli jsem kamarádce neslíbila doprovod na jeden večírek.“

Jsem si jistá, neslíbila. Už jenom proto, že Jessica si na večírky vždycky hledá zásadně mužský doprovod. Mě bere jen jako nouzovou náhradu, a to většinou na poslední chvíli.

„Sakra, krásko! Vážně mě štveš. Uvidím tě vůbec někdy naživo? Nebo si pokaždé hodláš najít důvod, proč se nesetkat?“

Vzpomenu si na Jessičina slova. Šest týdnů dopisování je opravdu dost. Vhodná doba na schůzku byla už před třemi týdny. A nemůžu se tomu vyhýbat věčně.

Vždyť Davidovi očividně začíná pomalu docházet trpělivost.

„Možná bychom se mohli někdy v brzké době sejít...“ napíšu váhavě. Dávám si však dobrý pozor, abych neslíbila nic konkrétního. Nic, z čeho bych se později nemohla vykroutit.

David se toho však okamžitě chytí. *„Kdy?“*